Isaac Asimov

ÎN MARSPORT, FĂRĂ HILDA

(volumul de povestiri ÎNTREBAREA FINALĂ – NINE TOMORROWS, 1959)

Treaba a mers ca unsă. N-a fost nevoie de nici un aranjament. N-a trebuit să intervin cu nimic. …Poate că tocmai de aceea ar fi trebuit să miros catastrofa.

A început cu obişnuita mea lună de concediu între misiuni. Serviciul Galactic şi-a stabilit rutina: o lună de serviciu, urmată de o lună de concediu. Am ajuns în Marsport pentru cele trei zile de escală înaintea saltului spre Pământ.

În mod normal, Hilda — Dumnezeu s-o binecuvânteze, cea mai dulce soţie din lume! — m-ar fi aşteptat acolo şi am fi petrecut în mod plăcut; o mică avanpremieră apreciată de amândoi. Singurul necaz ar fi că Marsport este locul cel mai zurbagiu din Sistemul Solar, iar un miniinterludiu plăcut nu-şi prea găseşte locul pe-acolo. Dar cum să-i explic asta Hildei, ia spuneţi?

Ei bine, *de data aceasta,* soacră-mea — Dumnezeu s-o binecuvânteze (uneori) — s-a îmbolnăvit cu numai două zile înainte ca eu să ajung în Marsport şi, în seara dinaintea amartizării, am primit o spaţiogramă de la Hilda, care mă anunţa că rămânea pe Pământ cu maică-sa şi nu mă aştepta.

I-am trimis regretele pline de iubire şi urări de însănătoşire pentru mama ei, iar când am amartizat, mi-am dat seama că eram…

În Marsport, fără Hilda!

Vreau să înţelegeţi că asta nu-nsemna încă nimic. Era doar rama tabloului, scheletul. Acum, se punea problema liniilor şi culorilor din interiorul ramei; pielea şi carnea care să îmbrace scheletul.

De aceea, am sunat-o pe Flora (cea din anumite episoade, din trecut), în care scop am închiriat o cabină video. Dă-le-ncolo de costuri; cu toată viteza înainte!

Apreciasem că existau nouăzeci la sută şanse ca ea să nu fie acasă, să fie ocupată, să aibă Videofonul deconectat, ba chiar să fi murit.

Era însă acasă, avea Videofonul conectat şi — pe Marea Galaxie! — părea orice, dar nu moartă.

Arăta mai bine ca niciodată. Etatea n-are putere asupra ei, cum a zis nu ştiu cine, nici obiceiul nu-i poate istovi bogatul farmec.*

Era oare fericită să mă revadă? A chiţăit:

— Max!? Au trecut ani de când nu te-am mai văzut!

— Ştiu, Flora, dar asta-i situaţia — dacă eşti disponibilă, la ghici! Sunt în Marsport, fără Hilda!

A chiţăit din nou:

— Ce *grozav!* Atunci, vino-ncoace.

Pentru o clipă, ochii mi-au ieşit din orbite.

— Adică chiar *eşti* disponibilă?

Trebuie să ştiţi că aveai acces la Flora doar dacă te programai cu mult înainte. Ce mai, era o tipă trăsnet!

— Am o trebuşoară, a spus ea, dar o rezolv repede. Haide, vino!

— Imediat, am încuviinţat fericit.

Flora era genul de fată care… Bine, hai să vă zic: în apartamentul ei, gravitaţia era marţiană, adică 0,4 din cea terestră. Echipamentul care o elibera de câmpul pseudogravitaţional din Marsport era scump, nimic de spus, însă dacă aţi ţinut vreodată în braţe o fată la 0,4 g, nu mai aveţi nevoie de explicaţii. Dacă n-aţi făcut-o, explicaţiile nu ajută cu nimic. În plus, îmi pare teribil de rău pentru voi.

Poate aţi auzit de expresia "a pluti în al nouălea cer".

Am închis şi doar gândul că voi vedea totul pe viu a fost în stare să-mi şteargă extrem de rapid imaginea din minte. Am ieşit din cabină.

Şi în clipa aceea, exact în clipa aceea, am simţit primul iz al dezastrului insinuându-se spre mine.

Primul iz a fost ţeasta pleşuvă a nepriceputului de Rog Crinton, de la Biroul Marţian, strălucind deasupra ochilor albastru-spălăcit, tenului galben-spălăcit şi mustăţii castaniu-spălăcit. Nu m-am sinchisit să cad în genunchi şi să mă lovesc

---

* *Antoniu şi Cleopatra* de William Shakespeare, actul II, scena II

cu fruntea de pământ, fiindcă vacanţa mea începuse în clipa când coborâsem din navă.

De aceea, am vorbit doar cu politeţea firească:

— Zi ce vrei şi fă-o mai repede! Am o întâlnire.

— Ai o întâlnire cu mine, mi-a replicat. Te aşteptam la biroul vamei.

— Nu te-am văzut...

— N-ai văzut nimic în jur.

Avea dreptate în privinţa asta, dacă stau să mă gândesc bine, fiindcă dacă fusese la biroul vămii, probabil că abia acum se oprise din rotaţia în jurul propriei sale axe, deoarece trecusem pe-acolo precum cometa Halley gonind pe lângă Soare.

— Bine, am mormăit. Ce vrei?

— Am o trebuşoară pentru tine.

Am izbucnit în râs.

— E luna mea liberă, amice.

— Alertă de grad zero, amice, a răspuns el.

Ceea ce însemna că vacanţa mea luase sfârşit, pur şi simplu. Nu mi-a venit să cred.

— Tâmpenii, Rog! am spus. Gândeşte-te şi la mine. Am şi eu o alertă de grad zero.

— Nu de felul ăsteia.

— Rog, am răcnit, nu poţi găsi pe altcineva?! Pe oricare altul?

— Eşti singurul agent de clasă A de pe Marte.

— Apelează atunci la Pământ. La Cartierul General, agenţii stau ca sardelele în conservă.

— Problema trebuie rezolvată până la ora 23. Care-i treaba? E vorba numai de trei ore!

M-am prins cu mâinile de cap. Tipul *habar n-avea.*

— Lasă-mă să dau un telefon, te rog, i-am spus.

Am reintrat în cabină, l-am pârjolit cu privirea şi am şuierat:

— Personală!

Flora a reapărut pe ecran, ca un miraj pe un asteroid.

— A intervenit ceva, Max? a întrebat ea. Să nu spui c-a intervenit ceva. Mi-am anulat cealaltă întâlnire.

— Flora, scumpo, am spus, o să vin. *O să vin.* Dar a intervenit ceva.

Ea a pus întrebarea firească, pe un ton rănit, şi am răspuns:

— *Nu!* Nu-i vorba despre altă fată. În acelaşi oraş cu tine nu există şi alte fete. Femele, poate. Nu fete. Scumpo! Draga mea! (M-am simţit străbătut de un imbold nebunesc, totuşi îmbrăţişarea ecranelor video nu figurează printre ocupaţiile demne de un adult.) E vorba despre afaceri. Încă puţin. N-o să dureze mult.

— Bine, a încuviinţat ea, dar cu un aer nu prea convins, ceea ce mi-a trimis fiori pe şira spinării.

Am ieşit din cabină şi am zis:

— Hai, Rog, zi ce idioţenie mi-ai pregătit?

***

Ne-am dus în barul spaţioportului şi am ocupat un separeu cu izolare fonică.

— Peste exact o jumătate de oră, a început el, la ora 20, timp local, soseşte dinspre Sirius nava *Gigantul Antares.*

— Perfect.

— Printre alţi pasageri, vor coborî trei bărbaţi care vor aştepta sosirea *Mâncătorului Spaţial,* care vine dinspre Pământ la ora 23, cu destinaţia Capella. Ei se vor îmbarca pe navă şi vor ieşi de sub jurisdicţia noastră.

— Şi?

— Între orele 20-23, se vor găsi într-o sală de aşteptare specială, iar tu vei fi de asemenea acolo. Am hologramele lor, ca să-i identifici. Ai la dispoziţie trei ore ca să decizi care dintre ei poartă cu el material de contrabandă.

— Ce fel de material?

— Cel mai căutat. Spaţiolină modificată.

— Spaţiolină *modificată?*

Mă dăduse gata. Ştiam ce era Spaţiolina. Ştiţi şi voi ce este, dacă aţi efectuat vreun salt spaţial. Dacă sunteţi dintre cei care nu se dezlipesc de Pământ, ajunge să ştiţi că este absolut necesară tuturor celor aflaţi la prima călătorie spaţială; aproape toţi au nevoie de ea pentru primele zece călătorii; mulţi o utilizează la toate călătoriile. În lipsa Spaţiolinei, apar ameţelile asociate imponderabilităţii, coşmarurile urlătoare şi psihozele semipermanente. Dacă aţi luat-o în prealabil, nu se întâmplă nimic; nimeni nu-i afectat. Nu este o substanţă care să provoace dependenţă şi nu are efecte secundare neplăcute.

Spaţiolina este ideală, esenţială şi de neînlocuit. Când aveţi dubii, luaţi Spaţiolină!

— Exact, a încuviinţat Rog, Spaţiolină *modificată.* O reacţie chimică banală, ce se poate efectua în apartamentul oricui, o transformă într-un drog care la prima îngurgitare te supune unei supradoze şi te face dependent de ea pe tot restul vieţii. Se află pe acelaşi plan cu cei mai periculoşi alcaloizi pe care îi cunoaştem.

— Şi abia acum am descoperit chestia asta?

— Nu. Serviciul Secret o ştie de ani buni, dar am împiedicat răspândirea cunoştinţelor, stopând orice descoperiri. Acum însă s-a ajuns prea departe.

— Cum adică?

— Unul dintre cei trei despre care ţi-am spus poartă asupra lui Spaţiolină modificată. Chimiştii din sistemul capellan, care nu face parte din Federaţie, o vor analiza şi vor găsi modalităţi prin care s-o sintetizeze. După aceea, ori ne vom confrunta cu cea mai gravă criză din istoria narcoticelor, ori vom fi nevoiţi să suprimăm sursa.

— Adică Spaţiolina.

— Exact. Iar dacă suprimăm Spaţiolina, am suprimat călătoria spaţială.

Am decis să pun degetul pe rană.

— Care dintre ăia trei o are?

Rog a rânjit neplăcut.

— Dacă am fi ştiut, la ce am mai fi avut nevoie de tine? Tu trebuie să-l descoperi pe contrabandist.

— Adică apelezi la mine ca să-i percheziţionez?

— Dacă măcar îl atingi pe cel care nu trebuie, rişti s-o păţeşti urât de tot. Toţi sunt personaje importante pe planetele lor natale: Edward Harponaster, Joaquin Lipsky şi Andiamo Ferrucci. Ce zici?

Avea dreptate. Auzisem de toţi. Probabil c-aţi auzit şi voi şi ştiţi că-ntr-adevăr nu puteam pune mâna pe nici unul fără să fiu mie-n sută sigur că era vinovat.

— Crezi că vreunul dintre ăştia, am întrebat, s-ar implica într-o asemenea afacere?

— Sunt în joc trilioane de credite, a răspuns Rog, aşa că răspunsul nu poate fi decât "da". Cu siguranţă că-i unul dintre

ei, fiindcă Jack Hawk eliminase restul suspecţilor înainte de a fi ucis...

— Jack Hawk e *mort?*

Pentru un minut, am uitat de ameninţarea drogului. Pentru un minut, aproape că am uitat şi de Flora.

— Exact, iar unul dintre indivizii ăştia a aranjat asasinatul. Tu trebuie să afli care anume. Dacă-l găseşti înainte de ora 23, urmează avansarea, creşterea de salariu, pensia pentru nevasta lui Jack şi salvarea galaxiei. Dacă greşeşti, urmează un incident intergalactic neplăcut, concedierea ta şi trecerea pe toate listele negre, de aici până la Antares şi înapoi.

— Şi dacă nu indic pe nimeni?

— Din punctul de vedere al Serviciului, asta-i ca şi cum ai fi greşit.

— Va să zică, trebuie să indic pe unul, iar dacă greşesc e-n joc capul meu.

— Ai început să pricepi cum stă treaba.

În lunga lui viaţă de urâţenie, Rog nu arătase niciodată mai urât. Unica satisfacţie pe care o aveam privindu-l era ştiinţa că şi el era însurat şi că trăia tot timpul cu nevastă-sa în Marsport. Şi o merita. Poate că nu era frumos din partea mea, dar *o merita.*

Imediat ce Rog a dispărut, am sunat-o pe Flora.

— Ei bine? a întrebat ea.

— Scumpo, i-am spus, este o chestie despre care nu pot vorbi, dar trebuie s-o fac, înţelegi? Tu aşteaptă-mă, o s-o termin chiar dac-ar fi nevoie să-not pe Marele Canal până la calota polară numai în slip, înţelegi? Chiar dac-ar fi nevoie să-l smulg pe Phobos din cer. Chiar dac-ar fi nevoie să mă tai bucăţele şi să mă expediez prin coletărie.

— Dacă aş fi ştiut c-o să trebuiască s-aştept..., a susurat ea.

M-am strâmbat. Nu era deloc tipul de fată care să fie sensibilă la poezie. De fapt, nu era decât o creatură de acţiune... Pe de altă parte, dacă voiam să plutesc prin gravitaţia redusă într-un ocean de parfum de iasomie alături de Flora, sensibilitatea poetică n-ar fi fost genul de aptitudine pe care să-l consider indispensabil.

— Doar niţel, Flora, am adăugat repede. N-o să dureze deloc mult. O s-ajung la tine.

***

Eram nemulţumit, bineînţeles, dar încă nu îngrijorat. Nici nu mă părăsise bine Rog, că şi stabilisem cum aveam să-l identific pe vinovat.

Nimic mai simplu. Ar fi trebuit să-l strig pe Rog şi să-i spun, dar nu există nici o lege care să-ţi interzică să câştigi ceva mai bine. Aveau să-mi fie necesare doar cinci minute, după care o ştergeam spre Flora; de acord, cu o mică întârziere, dar mă aşteptau o avansare, o creştere de salariu şi un pupic recunoscător din partea Serviciului.

Uitaţi cum vedeam treaba! Marii industriaşi nu prea călătoresc prin spaţiu, ci preferă comunicaţiile transvideo. Atunci când participă la cine ştie ce conferinţă interstelară de rang zero, ei iau Spaţiolină. În primul rând, nu au la activ suficiente salturi spaţiale ca să rişte să nu recurgă la ea. În al doilea rând, Spaţiolina constituie modalitatea cea mai costisitoare, iar industriaşilor le place să arate că sunt bogaţi. Le cunosc bine psihologia.

Asta însă avea să fie valabil numai pentru doi dintre ei, deoarece contrabandistul nu putea risca să înghită Spaţiolină, chiar dacă-l chinuia răul de spaţiu. Sub influenţa Spaţiolinei, el putea arunca materialul de contrabandă, îl putea dărui sau se putea trăda prin vorbe. Altfel spus, era *silit* să-şi păstreze controlul personal.

Era atât de simplu încât nu trebuia decât să aştept.

Gigantul Antares a amartizat la ora exactă şi mi-am încordat muşchii picioarelor, gata să decolez imediat ce-l înşfăcam pe nemernicul de contrabandist şi le uram călătorie plăcută celor doi eminenţi titani ai industriei.

Primul l-au adus pe Lipsky. Avea buze late, roşii, guşi puhave, sprâncene foarte negre şi păr grizonat. M-a privit şi s-a aşezat. Nimic. Se afla sub efectul Spaţiolinei.

— Bună seara, domnule, am spus.

Cu glas visător, mi-a răspuns:

— Nul e şi neavenit călătorul şade ghicitori sau vai de unde lua.

Era Spaţiolină de la început până la sfârşit. Contactele din mintea omenească erau scurtcircuitate. Fiecare cuvânt, chiar fiecare silabă o sugera pe următoarea într-o asociaţie liberă de

idei.

Următorul a venit Andiamo Ferrucci. Mustaţă neagră, lungă şi pomădată, ten măsliniu, chip acoperit de urmele vărsatului de vânt. S-a aşezat pe alt scaun, în faţa noastră.

— Aţi avut o călătorie plăcută? l-am întrebat.

Mi-a răspuns:

— Cută vipuşcă pistol cum şi turcul fanariot otrava venin.

— Ninge geros căţel scop puşti este putere, a replicat Lipsky.

Am rânjit larg. Rămăsese Harponaster. Am strâns mâna din buzunar peste pistolul cu ace tranchilizante, iar cu cealaltă am activat cătuşa magnetică.

Apoi a intrat Harponaster. Era uscăţiv, cu piele tăbăcită, aproape pleşuv şi mai tânăr decât păruse în holografie. În plus, era îmbibat de Spaţiolină.

— La naiba! am exclamat.

— N-ai bani, a spus el, nimic nici un pic pic pic a umplut paharul.

— Ruleta, a intervenit Ferrucci, e tare puternic nici pici copii.

— Trei virgulă gulie ciocârlie, a adăugat Lipsky.

M-am holbat de la unul la celălalt, în vreme ce nonsensurile au continuat în rafale tot mai scurte, pentru ca în cele din urmă să înceteze.

Mă prinsesem imediat cum stătea treaba. Unul dintre ei se prefăcea. Se gândise din timp şi-şi dăduse seama că nefolosirea Spaţiolinei avea să-l trădeze. Era posibil să fi mituit un oficial care să-i injecteze un placebo, sau o evitase în altă modalitate.

Unul dintre ei se prefăcea. De altfel, nici nu era foarte greu. Majoritatea serialelor comice subeterice se amuză folosind o păsărească tip Spaţiolină. Este *imposibil* să n-o fi auzit.

I-am privit pe cei trei şi am simţit primul fior pe ceafă, întrebându-mă: "Şi dacă *nu-l* nimeresc pe contrabandist?"

Era 20:30, şi trebuia să mă gândesc la slujba, la reputaţia şi chiar la căpăţâna mea pe care o simţeam tot mai ameţită. Am amânat toate astea pentru mai târziu şi m-am gândit la Flora. N-avea să mă aştepte o vecie. Ba mai exact, probabilitatea era că n-avea să mă aştepte nici măcar o jumătate de oră.

Am căzut pe gânduri. Se putea ca individul care se prefăcea să menţină asociaţiile libere, dacă era condus cu abilitate pe tărâm periculos?

— Mai avem de aşteptat, cred, am rostit şi am adăugat repede "rog", astfel rostit încât se auzea distinct "drog".

— 'Doronc tronc, a spus Lipsky, înc-un tun soare la vară la mare.

— Are, a preluat ştafeta Ferrucci, n-are nas pică ful trăznet tenis.

— Ni se pare, a zis Harponaster, cu soţ nevastă adastă.

— Astă şi altă, a spus Lipsky.

— Tăciune, a spus Ferrucci.

— Uneori, a spus Harponaster.

Alte câteva silabe, după care au amuţit.

Am încercat din nou, fără să uit să fiu precaut. Ulterior, ei aveau să-şi amintească tot ce spusesem, aşa că nu trebuia să fac nici o aluzie nelalocul ei.

— Este foarte bună compania asta *spaţială, linia,* am spus.

— Linii ferate, a replicat Ferrucci, acari macazuri şi necazuri zurgălăi gălăgioşi...

L-am întrerupt şi m-am întors către Harponaster.

— Foarte bună compania *spaţială, linia.*

— Lin i-am purtat atunci prin lunci spelunci...

L-am ignorat şi l-am fulgerat cu privirea pe Lipsky.

— Bună compania *spaţială, linia.*

— Ia să dai ai n-ai cum cumnata.

Altcineva a spus:

— Na tata lui surata.

— Rata imobiliară.

— Biliardară.

— Darămite.

— Minte.

— Ten.

Am mai încercat de câteva ori, fără succes. Cel care se prefăcea exersase în prealabil sau avea un talent înnăscut la rostirea de asociaţii libere fără ezitare. Îşi deconecta practic creierul şi lăsa cuvintele să-i iasă oricum din gură! În plus, ştia exact ce anume căutam. Dacă "drog" trecuse neobservat, repetarea de trei ori a lui "spaţială-linie" nu mai putea fi o

întâmplare. Nu-i acuzasem sub nici o formă pe nevinovaţi, însă contrabandistul *ştia* ce urmăream.

De aceea, se distra cu mine. Toţi trei spuneau cuvinte din care un psiholog ar fi putut deduce caracteristici emoţionale interesante; doi însă le rosteau aleatoriu, incapabili să le controleze în vreun fel, pe când al treilea se amuza.

Prin urmare, cum îl puteam depista? Mă simţeam realmente copleşit de furie împotriva lui şi-mi tremurau degetele. Ticălosul ameninţa galaxia. Mai mult chiar, îmi ucisese colegul şi prietenul. Şi mult mai important, mă împiedica să ajung la Flora.

Aş fi putut să mă apropii de ei şi să-i percheziţionez. Cei doi aflaţi într-adevăr sub influenţa Spaţiolinei n-ar fi clintit un deget pentru a mă opri. Ei nu puteau simţi emoţii, temeri, griji, ură, pasiune ori dorinţă de autoapărare. Acela care ar fi schiţat cel mai mic gest de împotrivire ar fi fost omul meu.

Însă după încheierea efectului, cei doi nevinovaţi şi-ar fi amintit totul. Şi-ar fi amintit că fuseseră percheziţionaţi în timp ce se găseau sub influenţa Spaţiolinei.

Am oftat. Dacă încercam, l-aş fi găsit imediat pe infractor, dar după aceea aş fi fost tocat atât de mărunt, încât s-ar fi putut scoate cârnăciori din mine. Întregul Serviciu ar fi fost zguduit, scandalul s-ar fi răspândit în toată galaxia, iar în bulversarea şi dezorganizarea generală, secretul Spaţiolinei modificate s-ar fi aflat oricum...

Evident, era posibil ca primul percheziţionat să fie chiar contrabandistul. Exista o posibilitate din trei. Aveam treizeci şi trei la sută şanse de reuşită, ceea ce era o ispită.

La naiba! Ceva îi pornise iarăşi, în vreme ce bolboroseam de unul singur, şi Spaţiolina este contagioasă ca o gioarsă... aoleu!

Mi-am privit disperat ceasul şi ochii mi-au rămas aţintiţi asupra cadranului — 21:15.

Cum naiba zbura timpul în halul ăsta?

Oh, fir-ar să fie; oh, la naiba; oh, Flora!

***

Nu aveam de ales. M-am îndreptat spre cabină pentru altă convorbire scurtă cu Flora. Una scurtă, mă-nţelegeţi, ca să ţin flacăra vie; în ipoteza că nu fusese deja îngropată.

Îmi repetam întruna: "N-o să răspundă."

Am încercat să mă obişnuiesc cu ideea. Existau şi alte fete, existau şi...

Ce rost avea? Nu existau alte fete!

Dacă Hilda ar fi fost în Marsport, n-aş fi fost cu gândul numai la Flora şi n-ar fi contat câtuşi de puţin. *Dar eram în Marsport fără Hilda* şi aranjasem o întâlnire cu Flora.

Videofonul ţârâia şi ţârâia, iar eu nu-ndrăzneam să închid.

Răspunde! Răspunde!

A răspuns.

— *Tu* erai!

— Sigur că da, scumpete, cine altul putea să fie?

— Mulţi alţii. Alţii care să *vină.*

— A mai rămas un ultim detaliu al afacerii de pus la punct, scumpo.

— Ce afacere? Cui aduci plastoane?

Am fost cât p-aici să-i corectez gramatica, apoi mi-a căzut fisa. Odată îi spusesem că eram comis-voiajor de plaston. Asta se întâmplase atunci când îi adusesem o cămaşă de noapte din plaston, care era o nebunie.

— Uite ce-i, am spus. Am nevoie numai de o jumătate de oră...

Ochii i s-au umezit.

— Stau aici singurică...

— O s-ajung la tine!

Ca să vedeţi cât de disperat deveneam, începusem realmente să mă gândesc în direcţii ce puteau duce doar la bijuterii, deşi o gaură vizibilă în carnetul de cecuri ar fi fost remarcată de ochiul pătrunzător al Hildei, precum o nebuloasă traversând Calea Laptelui. Ce mai, eram disperat!

— Avusesem o întâlnire cât se poate de bună, a spus Flora, şi am anulat-o.

— Ai spus că era vorba doar de o trebuşoară, am protestat.

A fost o eroare. Mi-am dat seama imediat ce am terminat de vorbit.

— *Trebuşoară!* a zbierat Flora. (Ăsta fusese exact cuvântul pe care-l folosise. Aşa spusese. Dar când discuţi în

contradictoriu cu o femeie, e şi mai rău să ai adevărul de partea ta. Parcă nu ştiam?) Aşa vorbeşti despre un tip care mi-a promis o casă pe Pământ...

A început să turuie despre casa aceea. În Marsport nu există fată care să nu se dea de ceasul morţii pentru o casă pe Pământ, şi le puteai număra pe al şaselea deget de la ambele mâini pe cele care le căpătaseră.

Am încercat s-o opresc. Zadarnic.

— Iar eu stau aici singură, fără *nimeni!* a spus Flora în cele din urmă şi a închis.

Ei bine, avea dreptate. Mă simţeam cel mai josnic nemernic din galaxie.

***

Am revenit în săliţa de aşteptare. Poliţistul de la uşă m-a salutat.

I-am privit pe cei trei industriaşi şi m-am gândit în ce ordine mi-ar fi plăcut să-i sugrum încetişor, dacă mi s-ar fi poruncit s-o fac. Cred c-aş fi început cu Harponaster. Avea un gât subţire şi vânos, pe care degetele îl puteau cuprinde perfect, şi un măr al lui Adam bine ieşit în evidenţă, pe care să-ţi fixezi degetele mari...

Imaginea m-a înveselit în mod infim, într-atât încât să mormăi:

— Măiculiţă!

O făcusem reflex, pentru că în nici un caz la o măiculiţă nu tânjeam eu acum.

Cuvântul i-a pus în mişcare imediat. Ferrucci a spus:

— Uliţa copilăriei iarna troiene Elena Homer...

Harponaster, cel cu gâtul slăbănog, a continuat:

— Merge agale pe cale vapoare Titanic gheţar.

Lipsky a spus:

— Ţarul rus s-a dus Siberia şi Beria.

— Beri a băut halbe ţapi capre lemne ferăstrău.

— Rău bine oricine.

— Obcine dealuri.

— Uricios.

— Ciosvârtă.

— Tăcere.

— Cere.

Apoi nimic.

S-au holbat la mine. Eu m-am holbat la ei. Erau goliţi de orice sentimente (doi dintre ei), iar eu eram golit de idei. Şi minutele treceau.

M-am uitat din nou la ei şi m-am gândit la Flora. Mi-am dat seama că nu mai puteam pierde nimic ce nu pierdusem deja. Puteam la fel de bine să le vorbesc despre ea.

— Domnilor, le-am zis, aici în oraş există o fată al cărei nume nu-l voi menţiona, deoarece nu intenţionez s-o compromit. Îngăduiţi-mi să v-o descriu.

Şi am început. Ultimele două ore îmi ascuţiseră şi-mi şlefuiseră simţurile în asemenea măsură încât descrierea Florei a căpătat un fel de aură poetică, ce părea că provine dintr-un izvor de forţă masculină aflat în adâncurile subconştientului meu.

Iar ei au rămas încremeniţi, ca şi cum ar fi ascultat, şi nu m-au întrerupt aproape deloc. Tipii aflaţi sub efectul Spaţiolinei deţin o politeţe aparte. Ei nu scot un cuvânt, dacă vorbeşte altcineva. De aceea, vorbesc pe rând.

Am continuat cu un fel de tristeţe profundă în glas, până ce difuzorul a anunţat cu ton vibrant sosirea *Mâncătorului Spaţial.*

Asta fusese.

— Sculaţi-vă, domnilor, am rostit cu glas tare. Nu şi tu, infractorule!

Cătuşa magnetică a prins încheietura lui Ferrucci înainte ca acesta să-şi poată trage răsuflarea.

Ferrucci s-a luptat ca un diavol. Nu se găsea sub influenţa Spaţiolinei. I-au găsit Spaţiolina modificată în punguliţele subţiri, de culoarea pielii, grefate pe suprafaţa interioară a coapselor. Erau imposibil de distins de piele; doar prin pipăit se simţeau, şi nici aşa vameşii n-au fost siguri până ce nu le-au tăiat cu cuţitul.

După aceea, Rog, rânjind şi pe jumătate nebun de uşurare, m-a înhăţat de revere cu o strânsoare de fier.

— Cum ai reuşit? Ce l-a trădat?

— Unul dintre ei se prefăcea că este sub efectul Spaţiolinei, am răspuns, căutând să mă eliberez. Eram sigur de asta. De aceea, le-am povestit (am devenit precaut; mă-nţelegeţi, nu era treaba lui să cunoască detalii)... ă-ă-ă, despre o fată, ştii,

iar doi dintre ei n-au reacţionat absolut deloc, deci erau afectaţi de Spaţiolină. Însă răsuflarea lui Ferrucci s-a înteţit şi pe frunte i-au apărut broboane de sudoare. Am oferit o descriere destul de plastică şi el a reacţionat, deci nu luase Spaţiolină. Îmi dai acum drumul să plec?

Mi-a dat drumul şi am fost cât p aici să cad pe spate.

Eram gata s-o şterg. Întregul corp se trăsese puţin înapoi ca să-şi ia avânt, fără să-l fi rugat eu... apoi m-am întors.

— Auzi, Rog, i-am zis, îmi poţi semna o chitanţă nedecontabilă de o mie de credite... pentru cheltuieli în interesul Serviciului?

Atunci, mi-am dat seama că era pe jumătate nebun de uşurare şi plin de recunoştinţă, foarte temporară, pentru că a spus:

— Sigur că da, Max, sigur că da! Zece mii de credite, dacă vrei.

— *Vreau,* am rostit înhăţându-l eu acum de revere, vreau. Vreau!

A completat o chitanţă a Serviciului cu o valoare de zece mii de credite, valabilă în jumătate de galaxie. Rânjea fericit când mi-a întins-o şi puteţi face prinsoare că şi eu rânjeam când am înhăţat-o.

Cum intenţiona *el* s-o deconteze îl privea; principalul era că *eu* nu trebuia s-o decontez Hildei.

***

Am intrat pentru ultima oară în cabină, sunând-o pe Flora. N-am cutezat să mai amân până ajungeam la apartamentul ei. Jumătatea de oră suplimentară i-ar fi putut oferi răgazul să-şi aranjeze altă întâlnire, dacă n-o făcuse deja.

Dă Doamne să răspundă! Dă Doamne să răspundă! Dă Doamne...

A răspuns, dar nu purta haine de interior. Ieşea în oraş şi era clar c-o prinsesem în ultima clipă.

— Am plecat, m-a anunţat. *Unii* bărbaţi pot avea bun simţ. Şi nu mai doresc să te văd de acum înainte. Nu mai vreau să dau niciodată ochii cu tine. O să-mi faci o mare favoare, domnule indiferent-cine-ai-fi-de-fapt dacă o să-mi uiţi numărul, ca să nu mă mai poluezi...

N-am rostit nimic. Am stat locului, ţinându-mi răsuflarea şi ridicând chitanţa, astfel ca s-o poată vedea. Pur şi simplu, am stat locului. Pur şi simplu, am ridicat chitanţa.

Evident, după ce a spus "poluezi", s-a apropiat ca să vadă mai bine. Poate că n-avea ea mare educaţie, dar putea citi "10.000 credite" mai repede decât orice absolventă de facultate din Sistemul Solar.

— Max! a exclamat. Pentru mine?

— Totu-i pentru tine, scumpo! Ţi-am spus că am o mică afacere de pus la punct. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

— Max, ce drăguţ din partea ta! De fapt, nu m-am supărat. Glumeam. Acum, vino imediat la mine.

Şi-a scos haina.

— Şi întâlnirea ta?

— Ţi-am spus că *glumeam.*

— Sosesc, am şoptit.

— Cu toate creditele, se alintă ea.

— Cu toate.

Am închis, am ieşit din cabină şi, în sfârşit, puteam să...

În clipa aceea, mi-am auzit numele strigat.

— Max! Max!

Cineva alerga spre mine.

— Rog Crinton mi-a spus c-o să te găsesc aici. Mama s-a făcut bine şi am găsit un loc liber pe *Mâncătorul Spaţial,* la zi, ce-i cu alea zece mii de credite?

Nu m-am întors, ci am mormăit:

— Bună, Hilda!

Abia după aceea m-am întors şi am făcut cel mai greu lucru pe care am reuşit vreodată să-l fac în toată viaţa mea de aventurier bun de nimic.

Am izbutit să zâmbesc.
